

Sto-jím před Te-bou, Pa-ne, s mo-dli-tbou a
 dě - ku - ji, že krá - číš se mnou v zkou - škách,
 když u - bý - vá sil. Cí - tím tvo - ji dlaň, tak mě
 pro - sím chraň. Ať zrak mé ví - ry stá - le hle - dí
 s tou - hou do ne - be - ských bran.
 Rád chci jít ce - stou tou, tou
 ce - stou mno - hých ú - ska - lí, Vždyť Ty sám jsi
 krá - čel jí. Ty sám jsi ne - sl stud i
 hřích, ten ba - toh či - nů zlých, i mých dne - šních.

STOJÍM PŘED TEBOU

2. Když se blíží pád, dej mi sílu vstát, / vždyť Golgota je místem výhry, toužím i dnes pod ní stát. / Moje zápasy dávno vyhrál jsi, / tu pravdu chci i dneska prožít, kráčet cestou, co spasí. / Rád půjdu cestou tou, tou cestou mnohých úskalí, / vždyť Ty sám jsi krácel jí. / Ty sám jsi nesl stud i hřích, ten batoh činů zlých, i mých dnešních.
3. Víím, to není sen: jednou přijde den / do příbytků, jež připravil jsi, brána bude dokořán. / Úsměv na tváři se mi rozzáří, / do srdce novou píseň vložíš, krásný ráj nám otvíráš. / Rád půjdu cestou tou, tou cestou mnohých úskalí, / vždyť Ty sám jsi krácel jí. / Ty sám jsi nesl stud i hřích, ten batoh činů zlých, i mých dnešních.

*Hospodina stále před oči si stavím,
je mi po pravici, nic mnou neotřese.
Proto se mé srdce raduje
a moje sláva jásá,
v bezpečí přebývá i mé tělo,
neboť v moci podsvětí mě neponecháš,
nedopustíš, aby se tvůj věrný octl v jámě.
Stezku života mi dáváš poznat;
vrcholem radosti je být s tebou,
ve tvé pravici je neskonale blaho.*

Ž 16,8-11